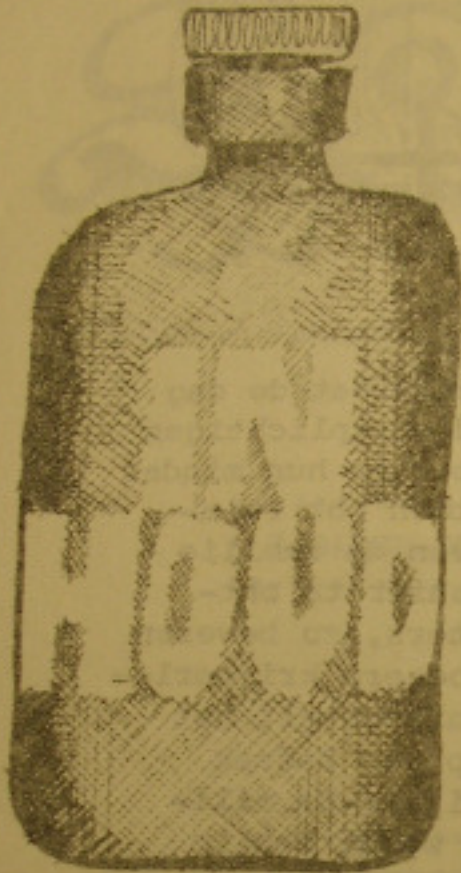

SEPTEMBER 1973.

RubriekenBlz.

1. Woord van de Redactie	2
2. Van het Soldatenfront	
- 3 dagen-ers	3
- Nieuw opgeroepen	3
- Onze soldaten schrijven	4
3. Ons maandelijks portretje :	
Zuster Leonarda Mariën (2)	5
4. Leonard Goubin	9
5. Een beetje recht	11
6. Verenigingsleven	
- Kultuurkring	14
- En toch schijnt de zon	15
7. Jan Moortgat vertelt	16
8. Breendonk, meerdere huizen	
rijker.	21
9. De Zonnekoning	22
10. Schuin bekeken	26
11. Da's maar pas de dolle kever	27
12. Vijf jaren geleden : een nieuw	
artikel met oude gegevens	29
.....	
13. Sportvaria	31
14. Dagklapper	34
15. Denksport	42
16. Medewerkers	45

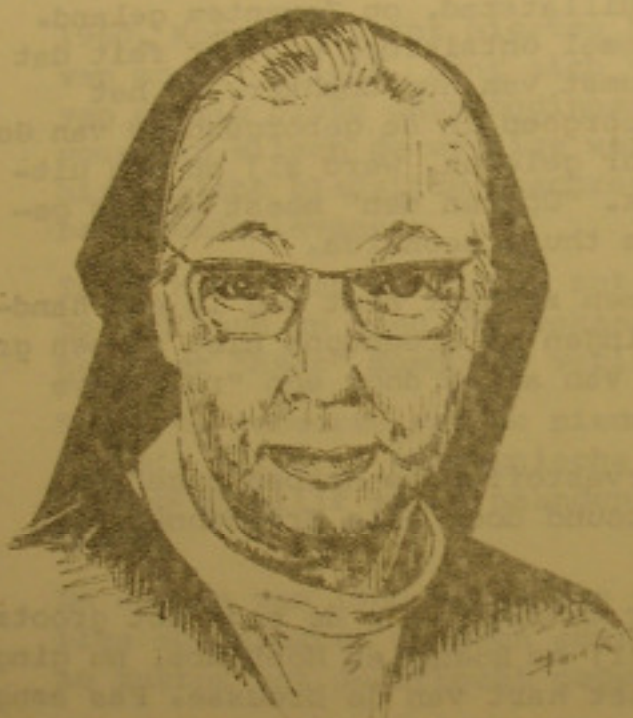
De gepubliceerde artikelen verschijnen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de inzenders.

Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de steller bekend is.

Alle rechten inzake reproductie en vertaling zijn voorbehouden.

MAANDELUKS PORTRRET

ZUSTER LEONARDA MARIEN (vervolg)

Onmiddellijk na haar benoeming, vertrok zij full speed vanuit Coquillatstad naar Boënde. Elke stap die zij door die chaotische brousse zette, betekende voor onze zuster een stap in het onbekende, dit dan letterlijk en figuurlijk.

Haar onvoorwaardelijk geloof stuwde haar echter verder, op zoek naar Boënde, op zoek naar haar nieuwe zwarte tochtgenoten.

Na een paar dagen alle mogelijke Zaïrese hindernissen overwonnen te hebben, streek zij neer in Boënde mét de glimlach en mét een enorm geloof in haar opdracht.

Buiten de traditionele aanpassingsperiode, verliep alles zeer vlot. Breendonk en België met al hun weelde en comfort vond zij niet terug

in Boënde, maar zij heeft er wel enorm veel mensen gevonden die samen met haar wilden op weg gaan. Integratiemoeilijkheden heeft zij er blijkbaar niet ondervonden.

In Boënde zelf werd zij onmiddellijk belast met de ziekenzorg. De ziekenzorg stond, zoals praktisch alle andere diensten van welke aard ook, nog in haar kinderschoenen.

Door haar werk kwam ze in contact met enorm veel mensen, wat het aanleren van de inlandse taal, het Longundu, dan ook sterk in "de tong" werkte. Na 3 jaar alle lief maar vooral alle leed van de "Boëndese" bevolking gedeeld te hebben, trok zij 4 dagen lang opnieuw de brousse in om haar tenten op te slaan in Montombe.

Op haar nieuw werkterrein ging haar grootste aandacht opnieuw naar de

zieken. In Montombe werd zuster Leonarde geconfronteerd met grote sociale ziekten zoals syfilis, pia, enz. Heel het medisch beleid berustte er op een curatieve aanpak. Preventieve maatregelen, een toekomstgericht beleid, waren voor de bevolking nog grote onbekenden.

Dat zij een all-round vrouw is, bewees de zuster, door naast haar medische activiteiten, onderwijs te verschaffen aan haar mensen (wassen, strijken, koken, enz.)

Op 19 april 1929 verliet zij voor eeuwig de grond die zij al spelend als kleine meid "beravot" had.

Als een donderslag bij heldere hemel kwam in 1949 het bericht toegedonderd dat zij enkele maanden kon recupereren in België. Een kind kan nog echt blij en gelukkig zijn. Zuster Leonarda waande zich opnieuw een dartelende, spelende meid. Ik denk dat zij het op dat moment slecht kon geloven.

Met een repertorium menselijke hits, die Will Tura onmiddellijk doen vergeten, is zij via Bandaka, ex Coquillatstad, op Zaventem geland. Het enige wolkje dat een rimpeloze hemel ontsierde, was het feit dat vader en moeder Mariën bij de terugkomst van hun dochter, op het appél ontbraken. Zij rustten reeds voorgoed in de geborgenheid van Gods hand. Evenals bij haar vertrek 20 jaar geleden, werd zij op een uitbundige wijze verwelkomd in Breendonk. "Op den den" moest zoiets geschreven staan als : Hartelijk welkom thuis Leonarda.

Een afwezigheid van 20 jaar cijfert men zo maar niet weg in een handomdraai. En toch maakten de veranderingen in Breendonk niet zo een grootsse indruk op haar, kwestie misschien van alles door een "relatieve bril" te bekijken.

Na 6 maanden kaloriën en andere reservestoffen te hebben opgedaan, vertrok zij moreel en financieel gesteund door alle Breendonkenaren opnieuw richting Zaïre.

Zuster Leonarda verlangde steeds daar te zijn waar de nood het grootst is. Dit was dan ook de reden waarom zij na Boënde en Montombe, nu ging bivakkeren te Bokela, een dorpje in het hart van de brousse. Pas aangekomen in haar nieuwe missiepost, hield zij zich bezig met de bevrediging van de behoeften op het religieuze vlak. Onder haar dynamische leiding werden er ontelbare gehuwde vrouwen en mannen, celibatairs, enz. opgeleid tot catechisten. De mens is in kern een geest en een lichaam. Naast de geestelijke impulsen die zuster Leonarda haar mensen gaf, leerde zij ze ook aardig omspringen met naald en draad. Resultaat : tafelkleedjes, rokjes, en kleedjes werden uit het niets in het al geroepen.

Even heerst er een pijnlijke stilte in de stemmige ruimte waar wij met de zuster dit gesprek voerden. Langzaam maar zeker naderen wij immers 1960, een historische datum in de geschiedenis van Zaïre. Toch wil zij de executie nog even uitstellen en brengt het gesprek opnieuw op een ontspannen golflengte.

In het binnenland van Zaïre vinden wij overal dezelfde samenlevingsvormen, qua structuur en hiërarchische opbouw. De bevolking is ingedeeld in stammen, die zeer goed met mekaar over de "veldweg" kunnen. Stammenoorlogen zijn fabeltjes die fantasierijke sensatiejournalisten kundig creëren om hun lezerspubliek op hun hand te krijgen, aldus onze "Kongolese" zuster.

Aan het hoofd van een stam bevindt zich een chef die door de leden van de stam letterlijk en figuurlijk aanbeden wordt. Na de jacht organiseert de bevolking jaarlijks een groot feest ter ere van de chef, waar er in kleurrijke gewaden door atletische gebouwde mannen gedanst wordt ten aanschouwe van een talrijk publiek. Naast de chef, is de heidense dokter eveneens een gerenomeerde figuur in elk dorp.

U ziet, op hun manier zoeken de mensen ginds naar een harmonie tussen arbeid en ontspanning, op hun eigenaardige maar evenwaardige manier trachten zij vanuit een andere optiek en mentaliteit zin te geven aan hun leven.

1960. Kongo, dat tot hiertoe braafjes in het voetspoor gelopen had van moeder België, acht zich volwassen. Onder de bezielende leiding van enkele grote ontvoogdingsstrijders waagt Kongo het erop en gaat voortaan alleen de woelige wereldzee bevaren. Spijtig dat elke grote historische bladzijde geschreven moet worden met het bloed van ontelbare mensenlevens.

In de hitte van de strijd zat er voor onze zuster dan ook niets anders op dan have en goed bij mekaar te nemen om met enorm veel pijn in het hart "haar" Kongo te verlaten.

Nadat de geboorte van de nieuwe staat dan toch voor mekaar was gekomen dankzij allerlei chirurgische ingrepen van het leidende team, is zij na een verblijf van 4 maanden in België opnieuw naar Bokela teruggekeerd.

De wonden van 1960 waren nog maar pas geheeld, of nieuwe hevige troubles en onlusten zaaiden enorm veel paniek in 1965. Opnieuw wordt onze zuster tot de aftocht gedwongen. Een kind leert al vallend lopen.

Nadat Mobutu de touwtjes in handen nam, aldus de zuster, kreeg Zaïre definitief zijn eigen gezicht, niettegenstaande het nog steeds een natie blijft die op zoek is naar haar evenwicht, zoals trouwens de meeste ontvoogde Afrikaanse landen.

Mobutu organiseert en leidt Zaïre letterlijk op Westerse basis. Identiteitskaart, belastingen en dergelijke zaken meer werden ingevoerd. Na een jaar in België vertoefd te hebben, keerde zij opnieuw terug naar Bokela waar zij verbleef tot 1969 om, na een vakantieperiode van enkele maanden, opnieuw terug te keren naar de post waar zij haar zendingswerk begonnen was, Boënde.

Boënde, een primitief brousse-dorpje bij haar aankomst, een stad met allures in 1973. Vooral onder impuls van Amerikaanse, Chinese en Belgische investeringen rees er een vliegveld, hospitaal, school en leproserie uit de grond die allen gedirigeerd werden door de inlandse bevolking.

Mobutu veranderde Zaïre. Mobutu verbeterde Zaïre ???

Daar alles in handen is van de Staat en men vanuit de hoogte aan de touwtjes trekt, worden onze zusters ginder in hun mogelijkheden beperkt. Hun scholen kunnen niet efficiënt genoeg werken omdat zij het personeel doodeenvoudig niet kunnen betalen. De geldelijke steun die zij ontvangen van de Staat is immers sterk geplaffoneerd. Geldelijke steun betekent dan ook dat de Staat in het onderwijs zich in een monopoliesituatie bevindt.

Vele jonge vrouwen en mannen komen onder de mom, zich voor te bereiden op een religieus ambt, bij de paters en zusters studeren omdat zij daar de nodige financiële steun ontvangen.

Eens hun studies voltooid zeggen zij én hun religieuze roeping, én onze zusters en paters defintief vaarwel.

Dit alles brengt met zich mee dat alleen in het binnenland, waar de staatsinmenging en daarmee gepaard gaande veranderingen nog niet zo expliciet naar voren komen, men het met de godsdienst nog ergens zeer gemeent.

Daar beschikken onze Europese zendelingen nog over talrijke scholen en andere diensten die nog niet genationaliseerd zijn, met het gevolg dat alleen daar nog de plak gezwaaid wordt door hen.

Zuster Leonarda gelooft dat heel Afrika evolueert naar een bepaald socialisme, en dat in de nabije toekomst Europa geen kans maakt in Afrika als het zijn louter-mercantiele mentaliteit niet aflegt.

Afrika kan niet anders dan Afrika zijn. Het zwarte kontinent zal zich steeds méér en méér affirmeren als een eigenheid, als een specifieke entiteit, als "Afrikaans".

In zijn opstanding zal Afrika profiteren, zowel van het Westen als van Oosterse hulp. Maar het zal zichzelf NOOIT verkopen.

Binnen enkele maanden vertrekt zuster Leonarda opnieuw naar dat land met zijn enorme problemen, met zijn enorme tegenstellingen, om daar onder de brandende zon op haar specifiek terrein een brokje menswaardigheid, een brokje welzijn te brengen.

Boënde wacht op Uw warm hart in het soms "koude" Zaïre". Zuster Leonarda, de hele Breendonkse gemeenschap en heel de Schakelredactie wenst U goede vaart toe, wij vergeten U niet, en...tot binnen enkele jaartjes.

Jan Van Doorslaer.

Leonard Goubin

"Ik ben de oudste van Breendonk, ik word nog wel honderd jaar!". Deze woorden zijn maar een paar maanden oud, woorden van levenslust en enthousiasme, van een mens die zich gelukkig voelde.

"Naike" Goubin, zoals iedereen hem noemde, werd in Tisselt geboren op 30 december 1877. Veel heeft hij nooit verteld over zijn moeder van wie hij de naam kreeg. Trouwens hij bracht zijn prille jeugd jaren door bij "Bellekens" in de Breendonkstraat. Achteraf zou hij aldaar boere-knecht worden.

De drang naar zelfstandigheid leidde hem naar "De Naeyer" in Willebroek. Achtendertig jaar was hij er trouw op post in de pompzaal : een job uit de duizend, hard werken, maar daarvan was hij niet bang.

Negentienhonderdentien, het jaar van "Naike's" huwelijk met Louise d'Hont, die hem enkele flinke zonnen schonk, voor, tijdens en na de eerste wereldoorlog.

Kort na zijn huwelijk zou hij het café "St. SEBASTIAAN" (nu herberg Jan Van Gompel), met het aanpa-lend kruidenierswinkeltje uitbaten.

Dertig jaar lang vonden "velo-club", "doelschutters" en "wip-schutters" onderdak bij "Naike". Over deze periode van zijn leven had hij wel wat te vertellen, zo over de tijd dat hij "schutters-koning" werd en dan de veloclub. Ja deze fase in zijn leven was niet onbelangrijk.

Dan kwam in 1914 de oorlogsgesel. Maar al kreeg hij het hard te ver-

duren tijdens de oorlogsjaren, toch wist hij het handig aan boord te leggen zich vrij te kopen als soldaat. En zoals iedereen bewandelde hij die tijd alle smokkelpaden.

Zijn enthousiasme werd plots en voor lange tijd ernstig geschokt. Eerst het overlijden van zijn tweede zoon. Dan volgden twee miskramen, waarvan de laatste fataal werd voor zijn vrouw. En of het nog niet erg genoeg was, een paar jaar later stierf zijn enige dochter.

Met de koppigheid en het doorzettingsvermogen die hem kenmerkten, wist hij zich echter doorheen deze zwarte jaren te worstelen.

Het was dan ook in negentienhonderdvierentwintig dat hij voor de tweede maal huwde. Maria Verest werd zijn uitverkorene.

Levenslustige jaren dienden zich aan. Alle aktiviteiten van de veloclub woonde hij bij. En voor velen werd hij de gevreesde kaarter. Fier als een pauw was hij toen hij als schutterskoning werd uitgeroepen. Kortom "Naike" nam al mee wat die tijd te bieden had.

Ondertussen had hij het café overgelaten aan zijn oudste zoon, Jan, en hij zou zijn intrek nemen in de Schaafstraat naast zijn boezemvrienden, "Dore Poliet" en "den ouwe rieman". Het hoeft wel amper gezegd, dat hij graag een pintje mocht en veel plezier en bovenal de vriend van iedereen wenste te zijn.

Negentienhonderdachtenvijftig : zijn tweede vrouw sterft. "Naike" staat er nu alleen voor. Zenzaamheid, stilte, langzaam uitdoven, neen dat was niets voor hem. Vlug vond hij onderdak bij zijn oudste zoon. En of de levenslust nog aanwezig was, vraag dat maar aan de familie, de kennissen en de geburen. Nog vele jaren zette hij de hof op, reed hij per fiets, ging hij kaartspelen, dronk hij zijn pintje. Om iemand jaloers te maken !

Negenentachtig jaar was hij toen zijn lever hem voor de eerste maal in de steek liet. Angst in de familie. "Peter" (zoals hij in de familie genoemd werd) zal er niet doorkomen". Maar iedereen was mis. Want tot aller verbazing stond "Naike" na twee uur terug recht en vroeg hij naar eten. Ongelooflijk !

Op zijn tweeënnegentigste jaar dezelfde historie, met dezelfde afloop.

Maar toch bleef "peter" nu meer en meer thuis, rustig in de zetel, afwachtend, af en toe vage herinneringen oproepend aan toen. En met een traan in de ogen en een beetje droefheid keek hij naar al dat jonge leven (kleinkinderen) om zich heen. Maar hij was wel dolgelukkig dat in zijn familie vier generaties in mannelijke lijn leefden, waarvan hij de stamvader was.

De nodige verzorging en verpleging was te zwaar geworden voor de familie. "Naike" zou naar een rustoord in Putte gaan.

Het is stil geworden rond "hem". Zeer langzaam scheen de kaars uit te doven. Toch was hij telkens gelukkig bij een bezoek, met steeds het geruststellend antwoord op de vraag : "Hoe is 't ?", "Goed, gelijk as ge ziet !". Het was immers altijd goed gewesst bij hem, zelfs op de lastigste momenten van zijn leven. De dokter was zijn grootste vijand.

"Lang houdt hij het niet meer vol", vreesde ieder. Maar hij hield het toch lang genoeg vol om iedereen te verbazen.

Rustig, zonder enige beweging, zonder woorden, maar met een tevreden glimlach op zijn bleke, ingevallen gelaat is hij heengegaan.

"Ik word nog honderd jaar". Het heeft niet mogen zijn, maar hij heeft er toch voor honderd geleefd.

Breedonk meerdere woningen rijk

Inderdaad, de Vredelaan kreeg enkele huizen bij en langs gloednieuwe lanen als de Seringenlaan en de Begonialaan prijken nu ook meerdere fraaie sociale woningen.

Op één oktober worden zij door de huurders of eigenaars in gebruik genomen.

Ten behoeve van onze talrijke lezers willen wij hierna hun naam en adres vermelden :

REYNIERS Albert	Seringenlaan 2
VAN BREMDT Albert	Seringenlaan 4
BROOS Frans	Seringenlaan 6
VAN ASSCHE Petrus	Seringenlaan 8
VAN OPSTAL Walter	Vredelaan 22
MOREELS Charles	Vredelaan 24
JANSSENS Grolus	Vredelaan 25
VAN STEEN Maria	Vredelaan 27
VERSTREPEN Virginia	Vredelaan 29
DE DONDER Pelagia	Vredelaan 31
MOENS Freddy	Begonialaan 2
VAN AARSCHOT Jozef	Begonialaan 4
VAN DER ELST Frans	Begonialaan 6
HELLEMANS Frederik	Begonialaan 8
VAN BREMT Pierre	Begonialaan 10
DE HERTOOGH Florent	Begonialaan 12
DE BLESER Rorger	Begonialaan 14
WALSCHOT Relix	Begonialaan 16
STIJLEMANS Frans	Begonialaan 1
APRIL Anny	Begonialaan 3
DE MOL Viktor	Begonialaan 5
BEUCKELAERS Alfons	Begonialaan 7
SIEBENS Hugo	Begonialaan 9
BORGHIS Erik	Begonialaan 11
DE WIN Karel	Begonialaan 13

Vijf jaar geleden

Een nieuw artikel met oude gegevens.

Wij zijn even gaan snuisteren in het Schakelnummer van september 1968, nummer dat precies 5 jaar geleden door een vriendelijke postbode in uw brievenbus gedeponerd werd.

Hoe zag die Schakel eruit ? Wat hield hij in ?

Op de voorzijde prijkte nog de tekening van de hand van kunst-schilder Karel Van Beirs, toen nog inwoner van onze gemeente.

In een andere voorstelling dan nu troffen wij de Soldatenrubriek aan. Een zeer naarstig schrijver-soldaat was Staf Dewachter, die een kanjer van een afzwaibrief liet afdrukken. Staf schreef toen niet alleen een machtig vaarwel aan het leger, maar bovendien een pittig portret van Bère PIEN, dat sommige studenten als opstel hebben gekopieerd en waarvoor zij op de koop toe nog een hoge kwotering kregen.

In een artikelenreeks "Breendonk van toen..." leerde meester Dedecker ons hoe ten onzent vlas geteeld en bewerkt werd.

Ook George Schellemans - iemand die reeds lang tot de vaste redactieploeg behoort - bracht ons een brokje geschiedenis, nl. over de Breendonkstraat.

Meester Verlinden, die jarenlang de rubriek DENKSPORT had verzorgd, leerde ons, in een zeer gesmaakte vervolgreeks, de tneelgroep STUDIEKRING van dichterbij kennen.

In de rubriek DEMOGRAFIE lazen wij, dat de inmiddels overleden NAIKE GOUBIN toen op één na de oudste inwoner van Breendonk was.

Tot de rubrieken die nu verdwenen zijn behoorden de regelmatige verslagen over organisaties als K.L.J. en over de Parochieraad.

Heel wat deugd hebben wij beleefd aan de geestige artikels van Eddie Dewit en Bert De Clercq, respectievelijk gewezen en huidig medewerker. Giljom Verbruggen deed ons in zijn vervolgreeks " 't Vervolgt" echt schaterlachen.

Meester Verbruggen deed voor ons het hoe, wat en waarom van de Burgerlijke Bescherming uit de doeken.

In de Sportkroniek met heel wat nieuws van het duivenfront en een flink gestoffeerd verslag over voetballend Oranje Boven, troffen wij uitslagen en commentaar over de enige renner die Breendonk toen rijk was, Tuur VAN DE VIJVER. Ook de uitslag van de 2° CENTRUMRALLY vonden wij in deze rubriek. Wat ons hierbij opviel was, dat 70 Breendonkenaars aan de start waren verschenen.

Minder prettig nieuws was het overlijden van EMMAKE VAN ASCH, waarover haar neef, Frans Van Asch, in dit nummer een ontroerend in memoriam bracht.

Zoals reeds jaren een geplogenheid, werd ook deze Schakel besloten met een uitgebreide DAGKLAPPER.

Fons Desmedt.

DAAG klapper

Augustus

Woensdag 15 augustus.

Laten we vandaag niet vergeten al onze moeders in de bloemen te zetten, terwijl we nog een andere "bokee" kunnen geven aan alle Maria's, Miekies, Mia's, Mitten en andere afleidingen van Maria.

Vandaag, een tweede maal deze zomer, paardenkoersen in onze gemeente. Op de weiden van Achiël Peeters was er een zeer talrijk publiek om onder een gloedhete hemel de paardjes en paarden hun beste krachten te zien inzetten. Dat er gewed

werd is normaal, want paardenkoersen zonder weddingschappen zijn geen paardenkoersen...

Ondertussen heeft Erwin Coppens uit de Buisseretlaan, ergens op weg naar Blankeberge om "Spel zonder Grenzen" van dichtbij te kunnen zien, een buiteling gemaakt die hij nog lang zal herinneren. Erwin tuimelde van een bromfiets en brak zijn been. We wensen hem een spoedig herstel.

Donderdag 16 augustus.

Het Centrumcomité vergadert vandaag. Er staan heel wat punten op de dagorde maar het voornaamste is toch de reeds zo lang besproken veranderingen die aan onze parochiegebouwen noodzakelijk zijn. Na enkele mislukkingen schijnt er dan toch definitief gestart te zijn om kort na de winter van onze Centrumgebouwen iets mooi te maken.

Vrijdag 17 augustus.

De Jan Hammeneckerstraat en de Vredelaan worden weeral eens opgebroken. Dit tenminste wat het voetpad betreft. Maar ja, ook zulke werken zijn noodzakelijk. Ditmaal gaat het om de elektriciteitsaansluiting van de nieuwe woonwijk achter de Vredelaan. Nu er al electriciteit, water en bijna wegen zijn wordt het tijd dat er ook mensen komen.

Zaterdag 18 augustus.

Sensatie op het kerkplein. 't Schuur pakt uit met een happening van belang. De reden : de subsidies laten te lang, veel te lang, op zich wachten. Om het hele gebeuren nog meer in de verf te zetten wordt begonnen met een stukje waaghalzerij : Guido Van Breedam komt via een koord vanuit de kerktoren naar beneden gedonderd om de festiviteiten in te zetten. Het geheel mocht gezien en vooral gehoord worden.

Zondag 19 augustus.

Jan De Bondt trekt weer met enkele fietsende vrienden Vlaanderen rond. De reis gaat naar de jeugherberg te Maldegem, van waaruit tochten in de omgeving worden gemaakt. Dag van terugkomst ? Nog niet precies bepaald, maar wel als iedereen flink mee is.

In de Breendonkstraat heeft een wielervedstrijd plaats gehad voor internationale liefhebbers. Verheugend was het aanzetten van veldrijder Jan Teugels, die al een flink eind gevorderd is met de training.

Wat in onze gemeente niet zo opvalt is dat er nog steeds Breendonkenaars ergens een rally gaan betwisten. In Lebbeke waren twee van onze vertegenwoordigers tussen de kopstukken van rallyrijdend Vlaanderen. Tussen al deze "goeien" werd het een 9° en 16° plaats voor het duo F. Desmedt-Staf Dewachter.

Woensdag 22.

Het is ons al opgevallen dat een groot deel van de gemeente snakt naar een flinke bui regen, maar dan liefst op een zwoele avond en met de belofte dat 's anderendaags de zon opnieuw van de partij is. Nog iets ?

Donderdag 23.

De fietsers o.l.v. Jan De Bondt zijn huiswaarts gekomen : flink bruin en moe. De laatste dag werden zo maar eventjes 106 kilometer afgepeddeld. Voor mensen die niet gewoon zijn al fietsend aan de kost te komen een hele prestatie.

Vandaag werden er reeds heel wat toekomstige inwoners van de nieuwe woonwijk achter de Vredelaan hun woning toegewezen. Er komt schot in de zaak !

Zaterdag 25.

Ongelukken bij de vleet die niet altijd zo best aflopen. Op het kruispunt Moorstraat - Dendermondssteenweg rijden twee auto's op elkaar in. Een V.W., een van de botsende auto's, vindt dat nog niet voldoende en rijdt dan nog maar eens op een boom die maar niet wou begeven. Enkele gekwetsten - waarvan de namen ons onbekend bleven - werden naar Willebroek gebracht.

Constant Apers - de zoon van "Teske" - krijgt van een paard een niet voorsiene slag en wordt tamelijk zwaar gekwetst. Dezelfde dag valt vader Apers van de soldering, gelukkig minder erg. Wij wensen aan de familie Apers een spoedig herstel toe.

's Avonds vernemen wij het overlijden van Breendonks oudste inwoner, Nadje Goubin, die bijna 97 jaar werd. Aan de familie Goubin gaat onze kristelijke deelneming in de droefheid die hen treft.

Zondag 26 augustus.

De laatste vakantieweek wordt ingezet met zon in overvloed. Veel kinderen vertellen nu reeds over hun nieuwe "kabas", hun schrijfboeken met bloemekes erop, hun vulpen die niet meer uitloopt en beloven reeds dagenlang nog beter dan vorig jaar hun best, hun uiterste best te doen.

De K.W.B. trekt met anderhalve bus - een grote car en een klein busje er achteraan - naar de vermakelijkheden van Bosbad - hoeve in Nederland. Het schijnt er goed geweest te zijn, want 's avonds zien wij vermoeide, maar toch gelukkige kinderen uit de beide bussen stappen.

Ondertussen is het weeral eens Kalfort-kermis geworden. Waarom nog niet eens een oud gezegde aanhalen, dat dan de winter in Coolhemdreef is. En vermits de Coolhemdreef - of tenminste waar ze vroeger was - niet zover van ons is, zullen we stilaan maar eens gaan denken aan wat dikere kledij. Wij hoeven er dit jaar geen spijt van te hebben, want we zijn er van overtuigd dat er deze zomer talrijke bikinies en andere lichte kledij versleten werden.

Maandag 27 augustus.

Eindelijk regen, zei Pallieter. En wij die zo juist spraken over al die zomerse mini-kledij. Het is alsof wij nu reeds gestraft worden.

Dinsdag 28 augustus.

Wij missen reeds geruime tijd ons aller vriend Michel, de onvermoeibare hulpkoster. Hij zou - gelukkig ook maar - herstellende zijn van een heelkundige ingreep. Wij hopen hem spoedig terug te zien in onze parochiekerk, waarvan hij een onafscheidbaar deel is gaan uitmaken. Wij zouden schromelijk tekortschieten moesten wij nalaten te vermelden dat hij op uitzonderlijke wijze vervangen werd door Ursula Van den

Eede, die hiermede - wie weet ? - de doorbraak van de vrouw in de kerk heeft ingeluid !

Nog iemand die reeds lang uit de circulatie verdwenen is, Marcel DEMARES (Rijweg), de bedrijvige voorzitter van het Liturgisch komitee en zeer dynamische leider van ons JEUGDKOOR. Zijn hart heeft hem parten gespeeld en dwong hem tot volledige rust. Vandaar dat de tema-mis van zaterdag 8.9 niet door hem - maar op zijn verzoek - door meester Van de Ven is voorbereid. Deze laatste heeft zich schitterend van deze opdracht-in-extremis gekweten en verdient daarom een dikke proficiat. Marcel DEMARES is sterk aan de beterhand en herneemt begin oktober zowel zijn bereepsactiviteit als zijn menigvuldige nevenactiviteiten. Wij hopen dat hij tegen die tijd over al zijn krachten zal beschikken, want de tema-missen die hij voor oktober en kerstmis in het vooruitzicht heeft gesteld en die hij reeds theoretisch heeft uitgewerkt, zullen hem zonder twijfel dwingen diep in zijn reserves te gaan. DE SCHAKEL wenst Marcel in elk geval het allerbeste.

Woensdag 29 augustus.

In de onderwijzerswereld heerst paniek. Ook in de Breendonkse. Het voortdurend dalend geboortecijfer is oorzaak dat bepaalde klassen niet meer het vereist aantal leerlingen halen. Wat leerkrachten boventallig maakt die nu bezorgd de toekomst tegemoet zien. Ook voor de pas afgestudeerde onderwijzers en onderwijzeressen is dit een allesbehalve plezierig vooruitzicht.

Dat onze Zusters rusteloze bouwers zijn, wordt weer eens bewezen. Nu komt de feestzaal voor een flinke verbetering aan de beurt. Aan de mizerie van losliggende vloertegels geven zij een definitieve oplossing door een antislipbekleding van uitzonderlijke kwaliteit.

Charel Verlinden, oud-voorzitter van de Bond der Kristelijke Gepensioneerden, heeft nu ook zijn ontslag gegeven als misdienaar (begraffenissen en huwelijken). "Dat jongeren maar m'n plaats innemen", besloot hij wijzelijk. Inderdaad op zesentachtigjarige leeftijd heeft hij de rust meer dan verdiend. DE SCHAKEL wenst hem nog een gelukkige "ouwe dag" !

Donderdag 30 augustus.

Wij hebben Fons Van Hoof ontmoet. Deze flinke tweeënnegentiger bnuist nog van optimisme en levensdrang. Ook hem wenst de SCHAKEL nog vele jaren in goede gezondheid toe.

Ook bemerkt dat het N.W.K. (Kinderheil) naar de Jongensschool is verhuisd ? Het zal hier slechts tijdelijk verblijven, want het gemeentebestuur heeft een huuroptie voor een woning in de Dorpstraat. Daar zou, buiten het genoemd N.W.K. ook de alsdan gemeentelijk geworden bibliotheek ondergebracht worden. Wij wachten af !

De Parochieraad zou tot oprichting van een onthaalkomitee en een ziekenbezoekteam besloten hebben. Wij juichen dit initiatief met beide handen toe, doch hopen dat het niet alleen bij plannen-maken blijft.

Vrijdag 31 augustus.

De laatste vakantiemaand is ook weer ten einde. Met de aanvang van de scholen zullen nog talrijke andere zaken weer op gang schieten die twee of meer maanden stil lagen of slechts zeer traag vooruitgingen.

S e p t e m b e r

Zaterdag 1 september.

Sedert enige weken mankeerden we hem. Wij wisten niet wat we moesten denken omdat we dachten dat dit onmogelijk was. Vandaag kregen we dan de bevestiging met onze eigen ogen. Bij het voorbijrijden zagen we onze vriend Jan Moortgat letterlijk met zijn "pikkelen" omhoog liggen. Inderdaad, ze hebben de Jan liggen of tenminste, de Jan ligt er. Een operatie aan de voeten dwingt hem tot een verplichte rust. We hebben de Jan onze innige deelneming betuigd, omdat we weten wat het voor hem moet zijn zo maar ergens stilletjes te moeten liggen inplaats van de ganse dag de baan af te rotsen. Spoedig herstel, Jan!

Zondag 2 september.

Terwijl te Montjuich-Barcelona twee Belgen vechten om de wereldtitel wielrennen op de weg - en de derde er gaat me lopen - organiseert de plaatselijke K.W.B.-afdeling haar jaarlijkse volleybaltornooi, waarvoor 4 ploegen waren uitgenodigd, maar op het laatste nippertje door sommige forfait werd gegeven, zodat naar een spoedoplossing diende gezocht. Willebroek schrijft dan twee ploegen in, onze K.W.B. doet hetzelfde. De uitslag: eerste K.W.B.-Breendonk I, tweede Willebroek I, derde K.W.B.-Breendonk II, vierde Willebroek II. Opmerkelijk bij de tweede Willebroekse ploeg is dat enkele meisjes spontaan de Willebroekse rangen versterkten.

Ondertussen heeft de jongens-afdeling van de CHIRO, aan de ouders van de leden van hun beweging laten weten dat een volwassenen organisatie hun terreinen in beslag heeft genomen en dat er bijgevolg geen Chiro kon worden gegeven voor de jongens. Een ander houdt verband met het Volleybaltornooi. De meisjes kregen het wel gedaan om hun leden te vermaken, ofschoon een van hun lokalen was aanbeslagen.

In de namiddag passeert er voor de tweede dag achter elkaarvolgend een koers vanuit Kalfort vertrekkende. Onze Breendonkse wegen schijnen wel goed te liggen voor de Kalfortse inrichters.

Maandag 3 september.

Voor ontzettend veel kinderen betekent dit de eerste verplichte school-

dag in hun leven. Vandaar ook de geweldige drukte in de richting van de meisjesschool en de jongensschool. Bij de allerkleinste ukkepukken wordt menige kraan opengedraaid, wanneer mama met benepen hart de schoolpoort achter haar heeft laten dichtvallen.

Dinsdag 4 september.

In de St. Jozefsstraat ontmoetten wij toevallige onze ex-Breendonks-brievendrager Renéke Robeyns die niet kon nalaten ons een vriendelijke goeiendag over te maken. Hij dweept nog steeds met onze Schakel.

Het bestuur van EN TOCH SCHIJNT DE ZON is als het ware in zegeroes samengekomen om de bilan op te maken van de succesvolle paardenwedrennen. Zoals in vorig nummer vermeld, bedraagt de zuivere opbrengst een slordige 115.000 fr. Er werd druk van gedachten gewisseld over de bestemming van die gelden. Er werden reeds enkele konkrete plannen vastgelegd. De Breendonkse gehandikaptten staan meerdere prettige verrassingen te wachten.

Van het gepensioneerdenfront drong de laatste tijd geen nieuws door. Wij troosten ons met de gedachte: : geen nieuws, goed nieuws.

Woensdag 5.

In de voorstad van Puurs, Kalfort, komt Frans Van Asch plots in rare papieren. Zijn wagen wordt vrij hard aangereden, zodat men nog slechts kan spreken van een hoop schroot. Gelukkig zijn de kwetsuren niet zo erg vergeleken bij de slag. Frans heeft er een sleutelbeenbreuk en wat gebroken ribben aan overgehouden en zijn echtgenote Maria eveneens een gebroken rib. Een spoedig herstel !!

Donderdag 6.

Aan de verkeerslichten wil men niet ten achter blijven. Daar heeft een ontmoeting plaats tussen twee reuzen van de weg. Een vrachtwagen van de firma Saerens, pandon Samoco, uit Steenhuffel wordt aangereden door een ander zwaar geval, geladen met houten platen. Natuurlijk dat de kracht-patser uit Steenhuffel zich geen vin verroert, met het gevolg dat zijn aanrijder kantelt, een verlichtingspaal omver duwt en zijn ganse lading over het wegdek kwistig rondstrooit. Op een ik en een gij komt het hele verkeer in eenknoop te liggen, zodat de planken met vereende krachten moeten opgeruimd worden. Bereidwillige mensen zijn er gauw gevonden, zodat 's avonds weer alles netjes opgekuisd is. En de chauffeurs : we waren ze bijna vergeten : zij hadden geen schrammetje.

Zopas vernamen we dat gisteren in de Moorstraat de bliksem lelijk heeft huis gehouden. Verschillende huisgezinnen leden schade aan elektrische toestellen door het inslaan van de bliksem. We beginnen zo stillietjes aan te geloven dat daar ergens een speciale aantrekkingskracht het hemelse vuur aantrekt.

Vrijdag 7 september.

Van melkboer Jan Maes vernemen we dat zijn reislustige zoon Joris momenteel in Egypte zit. Dat is ver weg, maar Joris heeft nog een eindje verder kennissen. Met z'n oude en versleten brommer reed hij via een hoop bij uitstek toeristische landen naar Turkije, richting India. Dat wordt vertellen wanneer hij terug bij ons is.

Zaterdag 8. september.

Onze medewerker Staf Dewachter ontvangt van de Belgische Rijkswachtbrigade een vriendelijk briefje waarin hem wordt gemeld dat hij daar om dat uur met die auto - voldoende gedetailleerd om het moeilijk te kunnen loochenen - een overtreding heeft begaan tegenover het verkeersreglement. Hij reed 13 km boven de aldaar toegelaten snelheid. Wij vinden het spijtig dat een reporter van de Schakel niet gehaast mag zijn. Dat de Staf er iets op gevonden heeft was te verwachten. Met een glimlach vertrouwde hij ons toe dat hij, bij het invullen van het bijgaande formulier dat hij moest terugzenden, onder de rubriek "gewenste taal" in zijn schoonste schrift "Latijn" heeft geschreven. En nu maar wachten op een Latijnse rijkswachter....

Zondag 9 september.

's Morgens al heel vroeg vertrekt de K.W.B. naar Kasterlee om er een volleybaltronooi te betwisten, in het zand. Zij eindigden flink derde, voorafgegaan door Blaasveld dat wint (natuurlijk) en Mechelen St. Gommaars.

Naar jaarlijkse traditie werd vandaag de hoogmis opgedragen ter nagedachtenis van de slachtoffers van 't Fort. Een flinke delegatie van oud-gevangenen met meerdere vaandels, alsmede het schepencollege, enkele gemeenteraadsliden en meerdere lokale vooraanstaanden waren aanwezig in de kerk en op de receptie die te dier gelegenheid op het gemeentehuis werd gegeven. De burgemeester en de Heer M. Louwette, voorzitter van de vriendenkring van oud-gevangenen van 't Fort en voormalig bevelhebber van de WITTE BRIGADE FIDELIO richtten er het woord tot de talrijke aanwezigen. Iemand die wij niet hebben bemerkt is de Heer Paul Levy, die anders altijd aanwezig was. Wij hopen dat er met deze aristokratische man niets ergs aan de hand is.

Ondertussen woedde er aan de "drijkassei" op het einde van de Moorstraat een erge brand. Een van de aldaar uitgebaattecafé's brandde

volledig uit zodat slechts de muren overeind bleven. De Willebroekse brandweer deed haar best maar kon ook niet verhinderen dat er een triestig toneel achterbleef.

Maandag 10.

Voor velen onder ons staan er weer tien probleemvolle dagen op het programma : de brug over de Rupel te Boom wordt voor de zoveelste maal hersteld. Dit betekent tijdverlies met als gevolg te laat op het werk of in de school. Maar kom, het licht schijnt ...in de tunnel.

Dinsdag 11.

Marjake Vivijs heeft "het" ook voorgehad. Toen ze in Willebroek in haar V.W. wou stappen stelden ze tot haar ontstentenis vast dat de sleutels haar waren voorafgegaan en reeds vóór haar in de auto waren beland. Alleen spijtig dat de deur op slot was. Gelukkig waren haar reservesleutels niet al te ver verwijderd...

Woensdag 12.

Voor de weggebruikers breekt een gevaarlijke periode aan. Persoonlijk hebben we een reusachtige kettingbotsing gezien, als gevolg van een dichte mist. Sta ons toe even te wijzen op de gevaren die nu dreigen : mist, vochtige wegen en binnenkort aanvriezende mist en sneeuw.

Zaterdag 15.

In een garage gelegen aan de autostrade en verdeler van een bekend Duits merk heeft een tentoonstelling plaats, waarop men de nieuweling van dit merk kan testen en bewonderen. Vele passanten reden met deze nieuwe wagen als een passat doorheen de gemeente. Zelfs bepaalde Schakelmedewerkers zagen we in zo'n wagen zitten. Misschien willen ze hun patroon wel eens den baard afdoen - inzake wagen dan ???

In de nieuwe woonwijk achter de Vredelaan werden de sleutels overhandigd aan de toekomstige bewoners. Dat konden we spoedig bemerken door de plotse toeloop naar daar. We zagen nog geen verhuïswagens maar toch werd er reeds duchtig met borstels, emmers en wat weet ik nog meer, gesleurd.

Fons Desmedt scheen een beetje jaloeers te zijn en daarom zagen we hem ook met borstel en ladder buitenkomen. Enige minuten nadien zagen we hem aan de dakgoot hangen. "Ik heb heel wat zweet gelaten", zo verklaarde hij ons. Het was nu wel warm maar toch geloven we niet dat iemand bibbert wanneer hij het te warm heeft. Of was de ladder misschien te kort ??